
Хто, якщо не я?

Ти така хороша медсестра, точно могла би бути прекрасним лікарем.

Ну скажете таке!

Що, терапевтом? Лікар – це тільки хірург і травматолог.
А жінка не може бути ні тим, ні тим.

Навіщо мені така відповідальність?

10 років по тому.

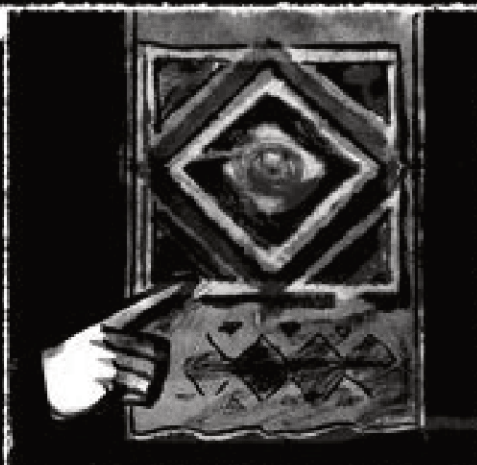
Ти повинна сидіти на цьому стільці.

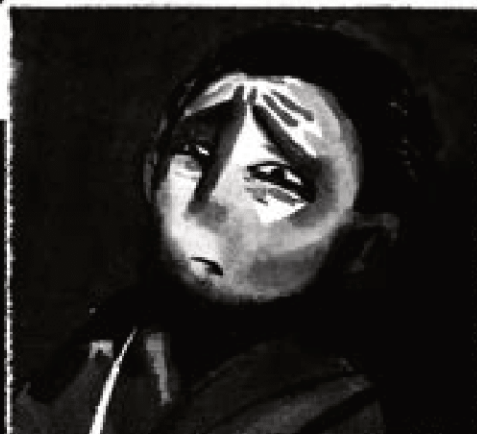
Синку, заспокойся, я буду робити все, що ти скажеш, тільки заспокойся.

Ти мусиш сидіти на цьому стільці.

Я повинен бачити цей килим!

Ти нічого не розумієш, я не божевільний!

Я повинен завжди бачити цей килим!

Мамо, сядь на цей стілець, тоді все буде добре!

Чому ти стільки років вважаєш, що я не в собі? Просто роби так, щоб усе було добре!

Невже все-таки треба їхати?

НІ!!!

Головне, щоб мама сиділа на цьому стільці,
щоб ми нікуди не їхали,

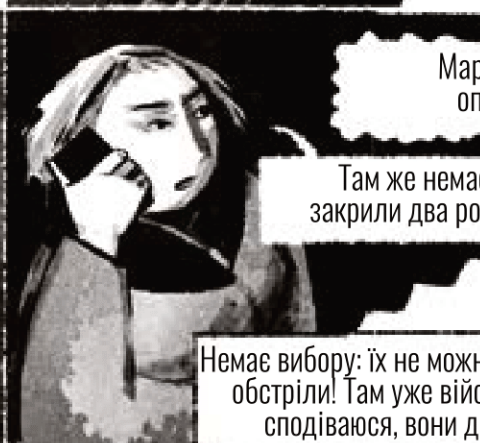

тому що тільки так все буде добре!

Маріє, бігом у лікарню – там відкрили
операційну, туди везуть поранених.

Там же немає жодних ліків – відділення
закрили два роки тому! Як же там оперувати?

Немає вибору: їх не можна нікуди везти –
обстріли! Там уже військові хірурги,
сподіваюся, вони допоможуть.

Це ж Катя, синава однокласниця!
О Боже!!!

Дівки, не бігайте, нічого не вийде! Вона не виживе, у нас нема чим її лікувати, а «швидка» сюди під обстрілами не поїде...

Хоча, може....

Точно! Я буду благодіяти того божевільного військового, позивний Крейзі Джек.

Тільки він ризикне їхати!

Певний час по тому...

*Мені купили собаку, УРА-УРА!!!

А ще ж тільки лютий...

Як пережити цю зиму без води, опалення, світла та газу...

Ще й стріляють без упину.

Ми ж не примушуємо, хочете – ідіть самі до ополонки.

Що ж ви робите, синочки?

Це ж вода з-під крану,
як же ви її за гроші нам продаєте?

Маріє, Олені Тимофіївні геть погано – тиск скаче, а у нас зовсім нічим лікувати.
Я зрозумію, якщо не прийдеш – у нас стріляють майже весь час.

Гаразд, я можу спробувати принести
таблетки: волонтери привезли,
правда, там написано англійською,
але вони підписали, від чого то.

Ну то ходімо. Ти ж чоловік, чого боїшся?

Мені треба пробігти у магазин, кажуть,
там іще можна якусь їжу купити.

Мені тебе що – пожаліти, чи як?

Може, я буду бігти біля тебе
і буде не так страшно?

Схоже, там хтось умер.

О Боже, скоріше за все, це інсульт...

Бачу, ви так уже дуже довго сидите, так?

Як ж у вас страшні пролежні!

А раніше я думала, що когось жаліти соромно...

Мама, а ти помітила, що я більше не роблю всіх тих речей, через які мене вважали дивним? Мені це тепер не потрібно.

Невже війна впоралася краще за професорів?

Мамо, а ти усіх лікуєш, тому що навколо люди зі зброєю?

Розумієш, коли тобі боляче, неважливо, хто ти. Допомога і тим, і тим потрібна. А у нас зараз – тим паче.

Хто, якщо не я?

До речі, Маріє, мені чомусь здається, що ви до нас, військових, ставитеся з осторогою. Хоча ж ми з вами вже місяць працюємо пліч-о-пліч...

Сама не розумію: коли з вами тут спілкуюся, то здається, що ви хороші, порядні люди.

Яка дивна смерть... А він же просто поїхав на військові навчання, а вийшло, що замерз у страшні морози просто в танкові. Бідна дівчинка...

А по телевізору в російських новинах кажуть, що українські солдати – окупанти. Подивлюся – і думаю: дійсно, окупанти... І може ще з дитинства...

Татко...

Ну, а ви самі як вважаєте? Якщо я в себе вдома був успішним лікарем-травматологом, чи поїхав би я на фронт добровольцем через гроші? Для мене просто — хто, якщо не я?

Хто, якщо не я?

Оце весь час думаю, Оресте, навіщо ви сюди приїхали? По гроші?

Це ж наша Марія, наш справжній лікар!